A punt de sortir el llibre del Grup Koiné

written by Joan-Pere Le Bihan | 18 d'octubre de 2021

És curiós, els signants del Manifest KOINÉ haurem d'acabar agraint a la gent de la caverna, així com a altres personatges de caràcter populista que ens proporcionessin una publicitat gratuïta amb frases com "Més Rosalía i menys Koiné" (com si fossin antagònics).

Allò que també és força curiós és que quan no es tenen arguments se'n fabriquen, amb l'objectiu de desacreditar el diagnòstic que fa el Manifest sobre l'estat de la llengua catalana i les mesures tricentenàries dels monarques i governs de Madrid per aconseguir que en minvi l'ús ("Pero como a cada nación parece que señaló la naturaleça su idioma particular, tiene en esto mucho que vencer el arte y se necesita de algun tiempo para logralo, y mas cundo el genio de la Nación como el de los Catalanes es tenaz, altivo, y amante de las cosas de su Pais, y para esto parece conveniente dar sobre esto instrucciones y providencias mui templadas y disimuladas , de manera que se consiga el efecto sin que se note el cuidado." José Rodrigo Villalpando, Instrucció Secreta del fiscal del Consejo de Castilla, 29 de gener de1716).

De fet, quan el president del govern espanyol contesta als diputats que demanen la inclusió del català a la llei de l'audiovisual, continua aplicant fil per randa aquella instrucció reivindicant "la lengua que nos une" per excloure'n el català, el basc i el gallec com qui no vol la cosa.

Parlem ara de la rèplica més mesquina: Com a membre de Koiné no he sentit mai ningú del Grup que hagi expressat opinions ni racistes ni supremacistes. Personalment, tota la vida he estat un militant antiracista: vaig formar part del grup que va aconseguir a França la regularització massiva de milers de

treballadors tunisians, les escoles catalanes que he tingut l'honor de dirigir quasi sempre han tingut una majoria d'alumnes procedents (directament o indirecta) de fora dels Països Catalans i de diversos continents, evidentment vaig participar en la gran Manifestació de febrer de 2017 de Barcelona que clamava "Volem acollir".

Per tant, sembla una mica patètic que els que s'oposen (per unes motivacions, potser inconscients, probablement equiparables a les de Felip V) al Manifest Koiné, s'aferrin essencialment a la denúncia d'una constatació (de fet proclamada pels mateixos que la varen posar en marxa) que s'organitzà "la utilització d'una immigració arribada de territoris castellanoparlants com a instrument involuntari de colonització lingüística". Només cal recordar les declaracions de Leopoldo Calvo Sotelo (1983) "Hay que fomentar la inmigración de gentes de habla castellana a Cataluña y Valencia para así asegurar el mantenimiento del sentimiento español que comporta". Ell mateix afegia "La jugada maestra para nuestros intereses fue llenar Cataluña y Valencia de españoles".

En lloc de denunciar la utilització per l'Estat de la misèria de tantes famílies perquè anessin a mantenir "el sentimiento español", els de la caverna i llurs aliats (involuntaris) es dediquen a criticar els estudiosos (n'hi ha prou veient la llista de signants) que recorden uns fets perfectament comprovables. Allò que és més sorprenent és que unes personalitats autoanomenades "progressistes" ataquin aquells que denuncien la manipulació de la misèria per part dels poders de l'Estat, en lloc d'atacar aquells mètodes escandalosos .

Potser haurien de recordar que els immigrants són persones a qui probablement no agradaria gens que se les hagi utilitzat per lluitar contra les aspiracions democràtiques de tot un poble. Tampoc sembla justificable (i fins-i-tot potser contrari al paràgraf 3 de l'article 3 de la Constitució

espanyola) que es vulgui dificultar la incorporació dels immigrants a la llengua i la cultura catalana.

Avui hem esmentat el tema més conflictiu… n'hi ha molts més que s'han rebatut metòdicament per lluitar contra les notícies falses que abunden pel que fa a la llengua. Val molt la pena d'assistir a la presentació del llibre de Koiné el 26 d'octubre (19 hores, Auditori de Comunicació Científica, carrer Roc Boronat 138-BCN)

****

Article publicat originalment a Racó Català